

Maria Cappelle, Ronnie Vermeersch: 'Wat heb ik misdaan?' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2010. ISBN 978904841359 (Botkanker/PO/1) Zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van de ouders van Xavier Vermeersch over de periode waarin bij hem botkanker werd geconstateerd tot aan zijn dood van Augustus 2000 tot aan 26 december 2001. Ook bevat het boek een in memoriam van Xavier. Ze schrijven over hem, elkaar, wij, maar niet in de 'ik' vorm. Goed leesbaar, eerlijk, soms heftig boek.

Over de schrijvers: Ronnie Vermeersch (1953) en Maria Cappelle (1961) zijn getrouwd en de vader en moeder van Xavier (1983-2001) en Stephan (1984). Ronnie is opgeleid in de economie/wiskunde en is boekhouder, terwijl Maria een technische opleiding heeft en huisvrouw is. Zij wonen in België te Kortemak.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijven de ouders van Xavier wat voor jongen hij was en hoe zijn leven verliep voordat hun zoon, in september 2000, op 17-jarige leeftijd botkanker kreeg. Eerder had hij last van pijntjes die onder andere aan groei pijn werden toegeschreven. Maar toen de klachten erger werden bleek dat er sprake was van botkanker. Xavier werd geopereerd, moest een been missen, revalideren en allerlei chemotherapieën ondergaan. De behandelingen sloegen niet aan en hielpen niet genoeg. Uiteindelijk sterft Xavier dan ook aan de gevolgen van botkanker. Zijn ouders beschrijven in het boekje hoe Xavier en de andere gezinsleden deze hele periode hebben ervaren, wat Xavier tot steun was en hoe zij gezamenlijk deze periode beleef hebben. Zij willen daarbij de werkelijkheid proberen weer te geven zoals die zich voordeed. Dit om ertoe bij te dragen dat mensen die zich in dezelfde omstandigheden bevinden, kracht putten uit onze ervaringen.

Wat viel op: Hoeveel pijn het doet om je kind zo te zien aftakelen. En hoe graag zij als ouders al zijn wensen in vervulling wilden laten gaan. Met hoeveel rauwe humor Xavier reageren kon. Opvallend is ook dat deze ouders zeggen dat de laatste week er een was van teveel lijden. Dat was bijvoorbeeld bij Dusty van der Tuin ook het geval.

Citaten: Pag. 13: 'Xavier had heel veel moed en zei tegen de professor: "Liever een amputatie en later een goede prothese dan een been waar ik niet veel meer mee kan doen." (...) Wij vroegen ons af: "Waarom hij? Een jongen in de bloei van zijn leven?"'
Pag. 36: 'Eind augustus, begin september is er kermis in Kortemak met vuurwerk als afsluiting. Er kwam een man bij ons staan en die zei: "Er is hier wel veel volk hè." Xavier antwoordde: "Wacht maar tot op mijn begrafenis, er zal nog veel meer volk zijn." (...) Xavier verwerkte zijn verdriet en problemen met galgenhumor. Tegen een jongen die hem zat aan te staren zei hij dat zijn been afgebeten was door een leeuw.'

Pag. 44: 'De laatste week van zijn leven was er teveel aan. Hij had doorligwonden (zijn T-shirt had dubbel gezeten) en zijn rechterbeen was ondertussen verlamd. (...) Hij liet toe dat wij hem een pamper aandeden maar hij vroeg om dit aan niemand te vertellen, hij schaamde zich ervoor, wat te begrijpen is voor een jongen van 18. Hij kon niet meer verdragen dat wij zijn lichaam aanraakten.'